

КОЛОНІЗАЦІЯ УКРАЇНИ. Технології боргового імперіалізму.

Шановний читачу!

Ця аналітика не про війну. Вона про те, що відбувається після війни — і що відбувається навіть під час неї.

Ми звикли думати, що головна загроза для України — це російські танки та ракети. Але є інша, набагато витонченіша і небезпечніша загроза, яка діє тихіше, глибше і довше. Вона не руйнує будинки — вона руйнує майбутнє країни. Не вбиває людей кулями — вона вбиває можливість народу бути господарем на своїй землі.

Ця загроза називається борговий імперіалізм.

Сьогодні Україна не просто веде війну за виживання. Вона одночасно перебуває в іншій війні — фінансовій, економічній і ідеологічній. Її борги ростуть, стратегічні активи готують до приватизації, прибутки виводяться в офшори, а рішення щодо майбутнього часто приймаються не в Києві, а в кабінетах МВФ, Лондонського Сіті та брюссельських коридорах.

Ми втрачаємо не лише території. Ми втрачаємо контроль над власною економікою, над своїми ресурсами, над своєю інформацією і, зрештою, над своєю долею.

Це спроба назвати речі своїми іменами.

Ми розберемо, як працює сучасна колоніальна машина XXI століття: як МВФ тримає країни в борговій петлі, як Корпорація Сіті Лондон через City-Ukraine Hub і 100-літнє партнерство тихо встановлює правила гри, як офшорні схеми олігархів викачують мільярди з української економіки, а медіа — як олігархічні, так і «незалежні» — формують свідомість, яка змушує нас сприймати залежність як «прогрес» і «європейський вибір».

Але головне — ми не зупиняємося на діагнозі.

У аналітичній довідці ви знайдете чітку альтернативу — радикальну, але реалістичну програму звільнення, засновану на ідеях Ліндона ЛаРуша. Мораторій на частину боргів, створення Національного банку розвитку, перехід до фізичної економіки, пріоритет промисловості, енергетики та науки замість обслуговування чужих кредиторів.

Це не ліва чи права ідеологія. Це питання виживання нації.

Ми не можемо дозволити собі і далі жити в ілюзії, що черговий транш МВФ чи новий кредит від Лондона врятує Україну. Вони не врятовують. Вони лише продовжать ланцюг залежності.

Час говорити правду.

Час обирати: залишатися боржником і периферією глобальної фінансової системи чи стати господарями на своїй землі — суверенними, сильними і вільними.

Ця аналітика — для тих, хто готовий дивитися правді в очі і діяти.

Читайте уважно.

Думайте критично.

І готуйтеся до змін.

Бо свобода не дається — її беруть.

З повагою і вірою в Україну,

Автор
Микола Сенченко

Визначення боргового імперіалізму

Класичне. Борговий імперіалізм — це система економічного та політичного панування, за якої могутні фінансові центри (передусім Сіті Лондона, у співпраці з МВФ, Світовим банком та іншими наднаціональними інституціями) використовують державний борг як основний інструмент контролю над суверенними державами, перетворюючи їх на залежні периферії глобальної фінансової системи.

Розгорнуте визначення.

Борговий імперіалізм — це сучасна форма колоніалізму, при якій пряме військове чи територіальне захоплення замінюється на механізм довгострокової фінансової залежності. Країна-позичальник отримує кредити на умовах, які свідомо або неусвідомлено руйнують її економічний суверенітет:

- примусова приватизація стратегічних активів;
- аустериті (різке скорочення соціальних видатків);
- дерегуляція економіки;
- відкриття ринків для іноземного капіталу;
- орієнтація економіки на обслуговування боргу, а не на внутрішній розвиток.

У результаті країна втрачає реальний контроль над своєю грошово-кредитною політикою, природними ресурсами, інфраструктурою та навіть політичними рішеннями. Борг стає постійним, самовідтворюваним механізмом викачування ресурсів і політичного впливу.

Механізми боргового імперіалізму

Боргового імперіалізму не видно неозброєним оком. Він не приходить з танками і прапорами. Він приходить у вигляді «допомоги», «партнерства» і «європейського вибору». Але всередині — це чітка, жорстока і дуже ефективна система підкорення.

Основні механізми боргового імперіалізму.

1. Створення боргової залежності. Спочатку країну заганняють у ситуацію, коли їй потрібні великі кошти: війна, економічна криза, штучно спровокована нестабільність. МВФ, Світовий банк та інші кредитори приходять з «допомогою». Перший кредит видається порівняно легко. Але разом з грошима приходять **умови** — так звані структурні реформи. Кожен новий транш вимагає виконання попередніх умов. Таким чином країна поступово втрачає контроль над своєю економічною політикою.

2. Аустеріті¹ та руйнування реального сектору. Одна з головних вимог — скорочення державних видатків. Під ножиці йдуть освіта, медицина, інфраструктура, субсидії для промисловості. Реальний сектор економіки слабшає, податкова база зменшується, і країна змушена брати нові кредити. Це класичне замкнене коло: борг → аустеріті → падіння економіки → ще більший борг.

3. Приватизація стратегічних активів. Під виглядом «ефективності» і «залучення інвестицій» країну змушують продавати державні підприємства, порти, енергетику, землю. Активи переходять до місцевих компрадорів і іноземного капіталу. Прибутки виводяться через офшори, а ризики і збитки залишаються на державі.

4. Контроль над грошовою системою. Національний банк позбавляють права проводити самостійну політику. Він змушений тримати високу облікову ставку, обмежувати емісію і орієнтуватися не на розвиток економіки, а на «стабільність курсу» для виплат кредиторам. Таким чином держава втрачає один із найважливіших інструментів розвитку — грошову емісію під реальні проекти.

5. Юридичне закріплення залежності. Багато кредитних угод і контрактів переводяться під юрисдикцію іноземних судів (найчастіше — Лондон). У разі спорів держава змушена захищатися не в своїх судах, а в судах кредитора. Це робить залежність майже незворотною.

6. Контроль над елітою. Через грантові програми, навчання, «партнерства» і медіа формується компрадорська еліта, яка зацікавлена в збереженні системи. Їй дають доступ до офшорів, західних рахунків і політичного прикриття. У відповідь вона забезпечує лояльність держави до зовнішніх вимог.

¹ **Аустеріті** (від англ. *austerity* — суворість, аскетизм) — це політика **жорсткої економії**, яку проводять уряди для зменшення державних витрат, подолання дефіциту бюджету та зниження рівня державного боргу.

7. Контроль над свідомістю. Медіа, грантові фонди і техгіганти працюють як єдиний механізм. Вони створюють наратив «немає альтернативи», висміюють ідею суверенітету і представляють залежність як «розвиток». Людина починає сама захищати систему, яка її експлуатує.

— Боргового імперіалізму не треба боятися. Його треба зрозуміти. Це не випадковість і не «помилка». Це свідомо побудована технологія, яка дозволяє сильним контролювати слабких без відкритої війни. Вона працює доти, доки ми віримо в її правила.

— Але правила можна змінити. Для цього треба лише перестати грати за чужими правилами.

Наслідки структурних реформ МВФ.

Структурні реформи — це не «ліки». Це системна операція. І наслідки цієї операції ми бачимо щодня.

Економічні наслідки. Структурні реформи МВФ завжди призводять до одного й того самого: руйнування реального сектору економіки. Під гаслами «лібералізації», «приватизації» та «фіскальної консолідації» відбувається масове закриття або приватизація державних підприємств. Промисловість слабшає, бо кредити стають дорогими, а держава змушена скорочувати підтримку. Україна втратила значну частину машинобудування, авіабудування, суднобудування та важкої промисловості. Замість цього формується сировинна економіка — експорт зерна, руди, соняшникової олії.

Податки зменшуються через падіння виробництва, тому держава змушена постійно позичати нові гроші. Виникає класичне боргове коло: реформи → падіння економіки → нові кредити → нові реформи.

Соціальні наслідки. Найбільш болісні. Скорочення державних видатків ударає по медицині, освіті, соціальному захисті. Тарифи на комунальні послуги зростають, реальна зарплата падає або стагнue. Бідність і нерівність посилюються. Великі міста ще якось тримаються, а села і малі міста вимирають. Тисячі кваліфікованих спеціалістів їдуть за кордон. Демографічна криза посилюється: низька народжуваність, висока смертність, масова еміграція.

Політичні наслідки. Структурні реформи руйнують довіру до держави. Люди бачать, що влада виконує не їхні інтереси, а вимоги зовнішніх кредиторів. Це призводить до апатії, цинізму або радикалізації. Компрадорська еліта зміцнює свої позиції, бо саме вона виграє від приватизації. Національно орієнтовані сили маргіналізуються.

Стратегічні наслідки. Країна втрачає економічний і технологічний суверенітет. Вона стає залежною від імпорту високотехнологічної продукції, продовольчої безпеки і навіть енергетики. Коли стратегічні

галузі контролюються зовнішніми гравцями або місцевими компрадорами, держава вже не може проводити самостійну політику.

Філософські наслідки. Найглибші і найнебезпечніші. Постійні «реформи» формують у суспільстві психологію поразки. Люди звикають, що «ми не можемо», «у нас немає вибору», «треба терпіти». Національна гордість замінюється комплексом неповноцінності. Молодь виростає з переконанням, що «нормальне життя» можливе тільки за кордоном. Країна перестає бути суб'єктом історії і стає об'єктом — територією, якою керують інші.

— Структурні реформи МВФ ніколи не були спрямовані на розвиток. Вони були спрямовані на створення контрольованої залежності. Вони руйнують не просто заводи і лікарні. Вони руйнують саму здатність народу вірити в себе.

— І саме тому єдиний вихід — відмовитися від цих «реформ» і почати будувати свою, національну економіку. Інакше наслідки будуть незворотними.

Роль Великого капіталу в Україні.

Ми часто говоримо про олігархів. Але за ними стоїть набагато більша сила. Сила, яку рідко називають вголос.

Великий капітал — транснаціональні корпорації, глобальні інвестиційні фонди, банки Сіті Лондона і Уолл-стріт — відіграє в Україні роль справжнього стратегічного господаря. Місцеві олігархи є лише його молодшими партнерами, компрадорами, які отримують свою частку за управління територією.

Великий капітал не зацікавлений у сильній, незалежній Україні. Йому потрібна слабка, керована, сировинна периферія з дешевою робочою силою, родючими землями і стратегічним розташуванням. Саме тому він активно підтримує ту модель економіки, в якій Україна залишається постачальником сировини, транзитним коридором і ринком збуту для західних товарів.

Через інвестиційні фонди, міжнародні організації та двосторонні угоди Великий капітал контролює ключові сектори:

- *Агросектор* (через великі холдинги та земельні банки).
- *Енергетику* (приватизація обленерго, «зелена» енергетика).
- *Інфраструктуру* (порти, дороги, логістику).
- *Банківський сектор* (через іноземні банки та їхній вплив на Національний банк).

Він не приходить відкрито. Він діє через «інвестиції», «партнерства» і «реформи». Кожна нова приватизація, кожне відкриття ринку для іноземного капіталу — це черговий крок до закріплення зовнішнього контролю. При цьому місцеві олігархи отримують свою частку, стаючи буфером між народом і справжніми власниками активів.

Найнебезпечніше те, що Великий капітал формує не тільки економіку, а й правила гри. Він визначає, які «реформи» вважатимуться «успішними», які політики будуть підтримані, а які — знищені. Він створює умови, за яких бути патріотом економічно не вигідно, а бути компрадором — вигідно.

— Великий капітал не ненавидить Україну. Він просто використовує її. Як ресурс. Як ринок. Як геополітичний плацдарм. Для нього ми не народ з історією і майбутнім. Ми — територія з ресурсами і робочою силою.

— І поки ми не усвідомимо цю просту правду, ми будемо залишатися не суб'єктом, а об'єктом. Не господарями, а орендарями на власній землі.

Як олігархи співпрацюють з іноземним капіталом?

Олігархи — це не самотійні гравці. Вони — **місцеві партнери** глобального капіталу. Вони виконують роль посередників, які забезпечують стабільний відтік ресурсів з України в обмін на свою частку прибутку і політичний захист.

Співпраця українських олігархів з іноземним капіталом відбувається за чіткою і добре відпрацьованою схемою:

1. Офшорне партнерство. Найпоширеніший механізм. Олігархи реєструють свої основні холдинги на Кіпрі, в Нідерландах, Люксембурзі або Британських Віргінських островах. Через ці структури вони співпрацюють із західними банками, фондами та корпораціями. Іноземний капітал отримує доступ до українських активів, а олігарх — юридичний захист і можливість виводити прибутки.

2. Спільні підприємства і «стратегічні інвестиції». Олігархи часто створюють спільні компанії з іноземними інвесторами. Формально це виглядає як «залучення інвестицій», насправді ж це спосіб легалізувати контроль іноземного капіталу над стратегічними активами. Іноземець отримує частку в українському бізнесі, а олігарх — доступ до західних ринків, кредитів і політичного прикриття.

3. Політичне лобіювання. Олігархи активно використовують свої медіа, політичні зв'язки і фінанси, щоб просувати «реформи», вигідні іноземному капіталу: приватизацію, земельну реформу, лібералізацію ринку. У відповідь вони отримують підтримку від західних посольств і міжнародних організацій.

4. Боргове фінансування. Багато олігархічних структур отримують кредити від західних банків (особливо лондонських). Ці кредити часто видаються під українські активи. У разі проблем держава змушена допомагати олігархам, щоб не допустити дефолту, що ще більше посилює залежність країни.

Конкретні приклади:

– **Рінат Ахметов** — його SCM і ДТЕК мають потужні зв'язки з європейськими енергетичними компаніями. Через нідерландські та кіпрські холдинги він інтегрований у європейський ринок електроенергії.

– **Ігор Коломойський** — активно співпрацював з американськими та європейськими фінансовими структурами, особливо через PrivatBank до його націоналізації. Після 2016 року перейшов на більш гнучкі схеми з іноземними партнерами.

– **Віктор Пінчук** — його «Інтерпайп» тісно пов'язаний з європейським ринком трубої продукції. Він активно інвестує в британські активи і підтримує «європейський курс».

– **Петро Порошенко** — під час президентства активно просував інтереси західного капіталу, одночасно зберігаючи власні бізнес-зв'язки через офшори.

— Українські олігархи — це не незалежні «барони». Це **компрадори**. Вони виконують роль місцевих управляючих для глобального капіталу. Вони забезпечують стабільний відтік ресурсів, політичну лояльність і контроль над суспільством. У відповідь отримують захист, доступ до західних ринків і можливість залишатися багатими навіть у бідній країні.

— Саме тому справжня зміна в Україні неможлива, поки не буде перервано цей симбіоз між місцевими олігархами і іноземним капіталом. Бо вони не просто бізнесмени. Вони — частина системи підкорення.

Роль офшорних зон у виведенні коштів.

Офшорні зони — це не просто «податкові гавані». Це кровоносна система всієї моделі підкорення. Без них неможливо було б викачувати мільярди з України так ефективно і так непомітно.

Офшорні зони виконують у системі кілька ключових функцій.

По-перше, вони дозволяють **приховувати справжніх власників** активів. Через багаточарові корпоративні конструкції (Кіпр → Нідерланди → Британські Віргінські острови) важко, а часто й неможливо встановити, кому насправді належать українські заводи, землі чи енергетичні компанії.

По-друге, офшори забезпечують **мінімізацію податків** і максимальне виведення прибутку. Українське підприємство продає продукцію або

сировину пов'язаній офшорній компанії за заниженою ціною. Прибуток накопичується за кордоном, а в Україні залишаються збитки або мінімальний оподатковуваний прибуток. Таким чином держава не доотримує мільярди гривень податків щорічно.

По-третє, офшорні зони використовуються для **кредитних схем**. Офшорна компанія видає кредит українському підприємству під високі відсотки. Прибуток у вигляді відсотків виводиться за кордон, а підприємство в Україні показує збитки. Це класичний механізм *round-tripping* — виведення коштів і повернення їх як «іноземних інвестицій» з усіма пільгами.

Особливо ефективно офшори працюють у великих держкомпаніях. «Енергоатом», «Укрзалізниця» та «Нафтогаз» через посередників регулярно проводять закупівлі за завищеними цінами у пов'язаних офшорних структур. Різниця осідає на рахунках у Лондоні, Цюриху чи Нікосії.

— Офшорні зони — це не технічна деталь. Це фундаментальна частина імперської архітектури. Вони дозволяють глобальному капіталу і місцевим компраторам отримувати надприбутки, не несучи жодної відповідальності перед українським суспільством. Держава збирає податки з народу, а справжні власники платять мінімум або взагалі нічого.

— Кожна гривня, виведена через офшор, — це гривня, якої не вистачить на лікарні, школи, дороги і нову зброю. Кожна така гривня — це частина нашого майбутнього, яка назавжди залишається за кордоном.

Офшорна система — це не просто спосіб уникнути податків. Це механізм перерозподілу багатства від народу до глобальної фінансової еліти. І поки ця система працює, справжнє відродження України залишатиметься неможливим.

Роль Сіті Лондона у фінансах України.

Сіті Лондона — це не просто фінансовий район. Це серце сучасної фінансової імперії. Мозок і головний координатор усієї системи боргового імперіалізму.

Сіті Лондона відіграє у світовій фінансовій системі унікальну роль. Формально це невелика територія в 2,9 квадратних кілометра всередині Лондона, але насправді — це автономна фінансова держава, яка має власні закони, свій уряд (Корпорацію Сіті) і величезний вплив на глобальну економіку. Саме тут торгуються єврооблігації більшості країн світу, саме тут відбуваються переговори про реструктуризацію боргів, саме тут працюють найвпливовіші юридичні фірми, які захищають інтереси кредиторів.

Для України роль Сіті Лондона є особливо значущою і руйнівною. Значна частина українського державного боргу оформлена у вигляді

єврооблігацій, які торгуються саме на Лондонській фондовій біржі. У разі будь-яких проблем з виплатами або реструктуризації боргу переговори ведуться в Лондоні за англійським правом. Це означає, що навіть формально незалежна Україна в ключових фінансових питаннях підпорядковується британським судам і британським правилам.

Через City-Ukraine Hub Сіті Лондона активно впроваджує свої стандарти в українське фінансове законодавство. Багато важливих контрактів переводяться під юрисдикцію лондонських судів. Британські банки та юридичні фірми обслуговують офшорні схеми українських олігархів, надають їм кредити і захищають їхні інтереси. Таким чином Сіті отримує подвійну вигоду: видає кредити українській державі і водночас обслуговує виведення прибутків українських олігархів.

— Сіті Лондона — це не просто банк. Це центр, який координує весь процес. Він створює борг, обслуговує борг, захищає тих, хто виводить кошти з боргової країни, і через свої хаби навчає місцевих еліт працювати за своїми правилами. Це класична імперська модель, тільки замість військових кораблів — фінансові інструменти, а замість колоній — «партнерства» і «реформи».

— Ми думаємо, що воюємо за незалежність. А насправді значна частина нашої економіки вже давно керується з Лондона. І поки Сіті Лондона залишається головним фінансовим мозком системи, справжня незалежність України буде лише ілюзією.

Роль європейських судів у боргах України.

Найменш помітна, але одна з найсильніших ланок павутини — це європейські, і особливо британські, суди, — сказав він. — Вони не стріляють. Вони просто вирішують, кому належить Україна.

Європейські суди, насамперед **Лондонський міжнародний арбітражний суд (LCIA)** та англійські комерційні суди, відіграють ключову роль у закріпленні боргової залежності України. Майже всі значні боргові угоди, єврооблігації та контракти з іноземними інвесторами містять арбітражне застереження на користь Лондона або інших європейських юрисдикцій. Це означає, що у разі будь-якого спору між українською державою та кредиторами вирішувати його будуть не в українських судах, а за кордоном — за іноземним правом.

Чому це критично важливо?

По-перше, англійське право традиційно дуже захищає інтереси кредиторів. Воно жорстко ставиться до виконання боргових зобов'язань і мінімально враховує «соціальні» чи «державні» інтереси боржника.

По-друге, рішення лондонських судів майже автоматично визнаються в багатьох країнах світу. Якщо Україна спробує не виконувати рішення,

кредитори можуть арештовувати українські активи за кордоном (рахунки, літаки, судна, нерухомість).

По-третє, саме в Лондоні відбуваються переговори про реструктуризацію боргу. Українська делегація змушена вести переговори на чужій території, за чужими правилами і часто перед тими самими банками, які є кредиторами.

Таким чином європейські суди стають **верховним арбітром** у відносинах між Україною і її кредиторами. Вони перетворюють борг з економічного питання на юридично захищену систему контролю. Навіть якщо в Україні зміниться влада і захоче переглянути умови боргів, лондонський суд швидше за все стане на бік кредиторів.

— Це геніально продумана система, — сказав він. — Вони не просто видають кредити. Вони створюють юридичний механізм, який робить повернення боргу майже обов'язковим, а відмова від нього — вкрай дорогим і небезпечним. Таким чином держава втрачає не тільки гроші, а й можливість проводити незалежну політику.

— Ми підписуємо угоди в Києві, а спори вирішуємо в Лондоні. Ми беремо борги в Україні, а платимо їх за правилами чужої країни. Це вже не просто фінансова залежність. Це юридична капітуляція, зафіксована в міжнародних контрактах.

Як міжнародний арбітраж впливає на суверенітет України?

Найменш зрозуміла, але одна з найнебезпечніших форм втрати суверенітету — це міжнародний арбітраж, — сказав він. — Він не виглядає загрозливо. Але саме він юридично закріплює залежність.

Міжнародний арбітраж, особливо лондонський, має величезний вплив на реальний суверенітет України. Коли держава підписує кредитні угоди, інвестиційні контракти чи угоди про приватизацію з арбітражним застереженням на користь Лондона або інших іноземних юрисдикцій, вона добровільно відмовляється від частини свого судового суверенітету.

Як це працює на практиці?

1. Позбавлення національних судів юрисдикції. У разі будь-якого спору між Україною та іноземним інвестором або кредитором справа не розглядається в українських судах. Вона автоматично передається до іноземного арбітражу. Це означає, що навіть якщо український парламент прийме закон, який захищає національні інтереси, іноземний інвестор може оскаржити його в Лондоні.

2. Застосування іноземного права. Спори вирішуються не за українським законодавством, а за англійським або іншим іноземним правом. Англійське право традиційно дуже жорстко захищає інтереси

кредиторів і інвесторів. Воно майже не враховує «державні інтереси» чи «соціальну справедливість» боржника.

3. Можливість арешту активів. Рішення лондонського арбітражу легко визнається в багатьох країнах світу. Якщо Україна не виконує рішення, кредитори можуть арештовувати українські активи за кордоном: рахунки в іноземних банках, літаки, судна, нерухомість тощо. Це створює постійний тиск і обмежує свободу дій держави.

4. Психологічний і політичний ефект. Знання того, що будь-яке «неправильне» рішення може бути оскаржене в Лондоні, змушує українських чиновників і політиків діяти обережніше. Вони часто відмовляються від сміливих кроків на користь національних інтересів, боячись арбітражних позовів і мільярдних штрафів.

— Арбітраж — це юридична петля на шиї суверенітету, — сказав він.
— Держава формально залишається незалежною, але в ключових питаннях (борги, інвестиції, приватизація) вона вже не є повновладним господарем. Вона змушена постійно озиратися на Лондон.

— Ми підписуємо угоди в Києві під українським прапором, а потім сперечаємося про свою ж землю в іноземному суді. Це не партнерство. Це юридична форма колоніалізму XXI століття.

Відповіді на питання, які хвилюють українців.

1. Яка глобальна мета Корпорації Сіті Лондона і Чорної аристократії?

Відповідь

Їхня мета не нова. Вона стара, як сама цивілізація. Але вони підняли її на якісно новий рівень.

Глобальна мета Корпорації Сіті Лондона і Чорної аристократії — це створення **світової олігархічної системи управління**, в якій:

— Національні держави зберігаються формально, але втрачають реальний суверенітет.

— Реальна влада концентрується в руках закритого наднаціонального клубу старих родин, банківських династій і фінансових структур.

— Народи перетворюються на керований ресурс, а не на творців власної історії.

— Будь-які спроби незалежного розвитку великих країн блокуються через борги, контроль еліт, медіа та технології.

Це не класична імперія з одним імператором і відкритим пануванням. Це **прихована олігархічна глобальна держава** — новий тип цивілізації, де:

- Фінансова влада (Сіті Лондона) є головним інструментом контролю.
- Чорна аристократія забезпечує історичну спадкоємність, ідеологію і закритість системи.
- Великі фонди, техгіганти і міжнародні організації виконують роль виконавчих інструментів.
- «Демократія», «права людини» та «сталий розвиток» слугують ідеологічним прикриттям.

Їхня кінцева мета — **стабільна, керована, постнаціональна світова система**, в якій:

- Національна ідентичність, суверенітет і традиційні цінності поступово розмиваються.
- Населення Землі управляється через борги, алгоритми, цифровий контроль і «м'яку» цензуру.
- Будь-яка країна, яка намагається проводити незалежну політику розвитку (фізичну економіку), економічно і політично ізолюється.

Сіті Лондона — це фінансовий і юридичний мозок цієї системи. Чорна аристократія — її історична душа, носій традиції прихованого панування.

Разом вони прагнуть до світу, де **немає місця для сильних національних держав**, здатних кинути виклик їхній владі. Світ, у якому всі країни — це адміністративні регіони під єдиним, хоч і прихованим, управлінням.

— Вони не хочуть знищити людство. Вони хочуть його **приручити**. Зробити так, щоб люди самі вважали своє рабство свободою, а залежність — прогресом.

Це і є їхня глобальна мета.

Як Сіті Лондона контролює борги країн?

Сіті Лондона контролює борги не силою зброї, а силою правил. Він встановлює ті правила, за якими живе весь борговий світ.

Механізм контролю Сіті Лондона над боргами країн є вишуканим і багатоплосковим. Він діє на чотирьох головних рівнях:

1. Ринок боргових інструментів. Значна частина державного боргу країн, що розвиваються (включаючи Україну), оформлена у вигляді єврооблігацій, які торгуються саме на Лондонській фондовій біржі. Сіті визначає умови випуску, вартість запозичень і ліквідність цих паперів. Якщо Сіті «не подобається» політика країни — вартість її боргу росте, а доступ до нових кредитів ускладнюється.

2. Юридичний контроль. Практично всі серйозні боргові угоди містять арбітражне застереження на користь Лондонського міжнародного арбітражного суду (LCIA) або англійських судів. Це означає, що у разі спору або реструктуризації боргу вирішувати його будуть не в країні-боржнику, а в Лондоні — за англійським правом, яке традиційно захищає інтереси кредиторів.

3. Реструктуризація боргу. Коли країна не може обслуговувати борг, переговори про його реструктуризацію майже завжди відбуваються в Лондоні. Саме тут збираються кредитори, тут працюють британські юридичні фірми (Linklaters, Clifford Chance, Allen & Overy), які представляють їхні інтереси. Сіті Лондона фактично виступає головним посередником і суддею в цих процесах.

4. Офшорна та банківська інфраструктура. Сіті контролює найбільшу мережу офшорних юрисдикцій у світі. Через них олігархи та еліти боржників виводять кошти, а самі борги залишаються на державі. Лондонські банки обслуговують ці потоки, отримуючи комісії, і водночас кредитують саму державу.

Таким чином Сіті Лондона має повний цикл контролю: видає борг → обслуговує його через свої біржі → вирішує спори в своїх судах → захищає інтереси кредиторів через свої юридичні фірми.

— Сіті Лондона не просто дає гроші в борг. Він створює систему, в якій борг стає постійним і майже незворотним. Він робить так, щоб країна постійно перебувала в стані залежності — не надто сильної, щоб не впасти, але достатньої, щоб ніколи не піднятися.

— Саме тому борг України — це не просто цифри в таблиці. Це інструмент довгострокового контролю над нашою країною. І центр цього контролю знаходиться не в Києві, а в Лондоні.

Звідки взяти гроші на розвиток економіки країни?

Це питання ставлять майже всі, хто вперше чує про відмову від МВФ. І це правильне питання. Але відповідь на нього зовсім не така, як звикли думати.

Звідки Україна може взяти гроші для розвитку фізичної економіки?

Якщо Україна відмовиться від запозичень МВФ і Світового банку, їй не потрібно буде «просити гроші в когось». Їй потрібно буде **створити їх під реальні проєкти**. Ось основні джерела і механізми:

1. Національний банк розвитку (головне джерело). Це ключовий інструмент. Держава створює спеціальний банк, який має право емітувати гривню під конкретні, чітко контрольовані проєкти фізичної економіки (будівництво заводів, інфраструктури, енергетики, наукових центрів).

Гроші створюються не для споживання чи спекуляцій, а під реальне виробництво. Головне правило: обсяг емісії повинен відповідати зростанню фізичного виробництва. Це класичний ларушівський підхід — гроші як інструмент розвитку, а не борг.

2. Націоналізація стратегічних активів і повернення виведених коштів. Значна частина багатства України зараз перебуває в офшорах або контролюється компрадорами. Націоналізація ключових галузей (енергетика, великі держкомпанії, частина землі) дасть державі потужний потік доходів. Крім того, можна ввести разовий податок на виведений капітал або механізм репатріації коштів.

3. Перерозподіл бюджетних пріоритетів. Сьогодні величезні кошти йдуть на обслуговування зовнішнього боргу. Після мораторію або реструктуризації ці кошти можна спрямувати на розвиток. Також можна значно скоротити корупційні витрати і непродуктивні видатки.

4. Внутрішні заощадження населення. Через державні облігації розвитку або спеціальні депозити Національного банку розвитку можна залучити заощадження громадян під гарантований дохід і реальні проєкти. Люди охочіше інвестуватимуть у власну країну, якщо бачитимуть реальний результат.

5. Взаємовигідна міжнародна торгівля. Замість залежності від кредитів — експорт продукції з високою доданою вартістю (машинобудування, продовольство з переробкою, технології). Україна може торгувати з країнами, які не вимагають політичних умов (Китай, Індія, країни Азії, арабський світ, Латинська Америка).

6. Цільове кредитування під державні гарантії. Комерційні банки можуть кредитувати пріоритетні проєкти під державні гарантії і низькі відсотки, якщо проєкт затверджений Національним банком розвитку.

— Головне зрозуміти: гроші — це не проблема. Проблема — це **парадигма**. Поки ми думаємо, що гроші можна взяти тільки в борг у МВФ, ми залишаємося в пастці. Коли ми зрозуміємо, що держава може створювати гроші під реальне виробництво, а не під спекуляції, — ми отримаємо свободу.

Україна має достатньо ресурсів, щоб фінансувати потужне відродження без нових боргів. **Потрібна лише політична воля та правильна економічна модель — модель фізичної економіки.**

І це не теорія. Це єдиний шлях, який уже працював в історії багатьох країн, що піднімалися з руїн.

Як працює Національний банк розвитку?

Національний банк розвитку — це не просто банк. Це **державний інструмент створення майбутнього**. Він працює за зовсім іншими принципами, ніж звичайні комерційні банки.

Основний принцип роботи.

Національний банк розвитку (НБР) створюється державою як спеціальний фінансовий інститут, головним завданням якого є **довгострокове кредитування реальної економіки** під низькі відсотки.

Його ключові відмінності від звичайної банківської системи:

1. **Мета — не прибуток, а розвиток.** Комерційні банки дають кредити тому, хто може швидко повернути гроші з відсотками. НБР дає кредити під ті проєкти, які максимально підвищують продуктивні сили країни: будівництво заводів, модернізацію енергетики, розвиток транспорту, науку і технології. Прибутковість для банку — другорядна. Головне — внесок у зростання реальної економіки.

2. **Довгострокові кредити під низькі відсотки.** Термін кредитування — 15–30 років (іноді більше). Відсоткова ставка — символічна: 1–3% річних. Це дозволяє фінансувати великі інфраструктурні проєкти, які окупаються десятиліттями.

3. **Цільове кредитування.** Кожна гривня, видана НБР, має чітке призначення. Гроші не йдуть «в економіку» взагалі, а спрямовуються під конкретний проєкт, який проходить жорсткий відбір за критеріями:

- Зростання енергетичної щільності;
- Створення високопродуктивних робочих місць;
- Розвиток наукоємних технологій;
- Збільшення потенційної відносної щільності населення (здатність країни годувати і розвивати більше людей на вищому рівні життя).

4. **Механізм створення грошей.** НБР має право цільової емісії гривні під реальні проєкти. На відміну від комерційних банків, які створюють гроші через борг, НБР створює їх під фізичне виробництво. Інфляція стримується не високими ставками, а зростанням товарної маси — виробництвом реальних товарів і послуг.

Як це виглядатиме в Україні?

Національний банк розвитку міг би фінансувати:

- Відновлення і модернізацію машинобудування, авіа- та суднобудування.

- Будівництво сучасних енергетичних потужностей (включаючи термоядерні дослідження).
- Розвиток високотехнологічного агросектору.
- Створення національної транспортної мережі.
- Великі науково-дослідні програми.

Кредити видавалися б державним і приватним підприємствам, які працюють у пріоритетних галузях, під державні гарантії і жорсткий контроль за цільовим використанням коштів.

— Національний банк розвитку — це серце фізичної економіки. Він дозволяє державі інвестувати в себе, а не постійно позичати в інших. Він перетворює гроші з інструменту боргу на інструмент розвитку.

— Головне — зрозуміти: гроші для розвитку не треба «знаходити». Їх можна **створювати** під реальні проекти. Для цього потрібна лише політична воля і правильна система.

Як уникнути інфляції при цільовій емісії грошей?

Це найпоширеніше заперечення проти фізичної економіки. «Якщо держава почне друкувати гроші, буде інфляція». Але це заперечення ґрунтується на хибному розумінні природи грошей.

Як уникнути інфляції при емісії?

У фізичній економіці ЛаРуша емісія грошей **не призводить до інфляції**, якщо виконуються три ключові умови:

1. Емісія повинна бути цільовою і прив'язаною до реального виробництва. Гроші створюються не для роздачі, не для покриття дефіциту бюджету і не для спекуляцій. Вони видаються **виключно під конкретні проекти**, які збільшують фізичний обсяг товарів і послуг у економіці.

Приклад: Національний банк розвитку видає 10 мільярдів гривень на будівництво нового машинобудівного заводу. Коли завод починає працювати, він виробляє продукцію на набагато більшу суму. Таким чином, грошова маса зростає, але зростає і товарна маса. Інфляції не відбувається.

2. Кредитування має бути довгостроковим і продуктивним. Кредити видаються на 15–30 років під низькі відсотки (1–3%). Гроші йдуть не на споживання, а на створення основних фондів: заводів, електростанцій, транспортної інфраструктури. Це підвищує продуктивність праці і знижує собівартість продукції, що стримує ціни.

3. Жорсткий контроль за цільовим використанням коштів. Національний банк розвитку повинен мати потужний контрольний апарат.

Кожна гривня відстежується: куди пішла, на що витрачена, який результат дала. Якщо кошти використовуються не за призначенням — відповідальність жорстка, аж до кримінальної.

Чому це працює?

Інфляція виникає тоді, коли грошова маса зростає швидше, ніж фізичний обсяг товарів і послуг. У сучасній фінансовій системі гроші створюються під борг і спекуляції — тому вони знецінюються.

У фізичній економіці гроші створюються під **реальне виробництво**. Тому зростання грошової маси супроводжується зростанням реальної економіки. Це принцип «гроші як віддзеркалення фізичного багатства».

Для України це особливо актуально.

У нас є величезний незадіяний потенціал: родючі землі, наукові кадри, промислові потужності, які можна відновити. Цільова емісія під модернізацію металургії, машинобудування, енергетики і високотехнологічного агросектору не викличе інфляції, а навпаки — знизить її, бо збільшить пропозицію товарів.

— Головне правило просте: **гроші повинні народжуватися разом з товаром**. Якщо держава створює гроші під реальний завод, який вироблятиме трактори, верстати чи електроенергію — інфляції не буде. Інфляція виникає лише тоді, коли гроші створюються під нічого — під спекуляції, корупцію чи споживання.

— Саме тому ЛаРуш говорив: «Не бійтеся емісії. Бійтеся емісії без розвитку».

Як контролювати емісію грошей у фізичній економіці?

Це найважливіше питання. Якщо емісію не контролювати — вона дійсно може призвести до інфляції. Але якщо контролювати правильно — вона стає потужним інструментом розвитку.

Основні принципи контролю емісії.

У системі фізичної економіки емісія грошей здійснюється **Національним банком розвитку** (або спеціальним відділом Національного банку) за такими правилами:

1. Емісія тільки під реальні, затверджені проєкти. Гроші створюються **виключно** під конкретні інвестиційні проєкти, які пройшли жорсткий відбір. Кожен проєкт повинен відповідати критеріям:

- Зростання продуктивних сил (енергетична щільність, продуктивність праці).
- Створення реальних товарів і послуг.
- Довгострокова окупність (15–30 років).

- Стратегічна важливість для країни.

Ніяких «грошей у економіку взагалі», ніяких поповнень бюджету для поточного споживання.

2. Багаторівневий контроль використання коштів.

- Кожна гривня, видана банком розвитку, має **цільове призначення** і відстежується.

- Створюється спеціальна система моніторингу: від моменту видачі кредиту до введення об'єкта в експлуатацію.

- Фінансування йде траншами — тільки після підтвердження виконання попереднього етапу.

- Порушення цільового використання — жорстка відповідальність, аж до кримінальної.

3. Прив'язка емісії до фізичного зростання економіки. Обсяг емісії не повинен перевищувати реальне зростання товарної маси. Якщо економіка зростає на 7–10% на рік за рахунок нових заводів і інфраструктури, то емісія може бути відповідною. Якщо зростання немає — емісія припиняється.

4. Відокремлення від комерційних банків. Національний банк розвитку працює паралельно зі звичайною банківською системою. Комерційні банки займаються короткостроковим кредитуванням і споживчими кредитами, а банк розвитку — стратегічним довгостроковим розвитком. Це запобігає змішуванню спекулятивних і продуктивних грошей.

5. Незалежний контрольний орган. Створюється спеціальна Державна комісія з контролю емісії (або Рада фізичної економіки), до якої входять провідні вчені, інженери, економісти і представники суспільства. Цей орган має право вето на будь-який проєкт, якщо він не відповідає критеріям фізичного розвитку.

— Головне правило просте: **гроші народжуються разом із товаром.** Якщо новий завод виробляє трактори, верстати чи електроенергію — емісія під нього безпечна. Якщо гроші йдуть на спекуляції, корупцію чи імпорт розкоші — це шлях до інфляції.

Україна має величезний потенціал для такої контрольованої емісії: незадіяні землі, наукові кадри, промислові потужності, які можна відновити. Головне — не допустити, щоб емісія стала інструментом популізму чи корупції.

— Контрольована емісія — це не друкарський верстат. Це **інструмент національного відродження**. Якщо ним правильно користуватися — інфляції не буде. Буде розвиток.

Чому українські економісти не починають будівництво фізичної економіки?

Причин кілька, і всі вони системні:

1. Ідеологічна залежність і навчання. Більшість впливових українських економістів навчалися в західних університетах або проходили стажування в структурах МВФ, Світового банку чи грантових фондах. Їх вчили не фізичній економіці, а неокласичній догмі: ринок сам усе відрегулює, держава повинна бути мінімальною, головне — низька інфляція і відкритість для іноземного капіталу. Фізична економіка для них — це «єресь» або «нерозуміння сучасної економіки».

2. Страх втратити статус і доступ до ресурсів. Більшість відомих економістів або працюють на олігархічні структури, або отримують гранти від західних фондів. Якщо вони почнуть говорити про Національний банк розвитку, мораторій на борги чи пріоритет фізичної економіки — їх відразу звинуватять у «популізмі» чи «ненауковості». Вони втратять статус, запрошення і доступ до медіа.

3. Відсутність національної свідомості. Багато українських економістів мислять як представники глобальної фінансової еліти. Для них Україна — це «ринок» і «територія», а не нація, яка має право на самостійний розвиток.

4. Системний тиск і самоцензура. Ті, хто все ж намагається говорити про фізичну економіку, швидко стикаються з інформаційною блокадою.

Німеччина після 1945 року

Після Другої світової війни Німеччина була повністю зруйнована: міста в руїнах, промисловість знищена, населення голодувало, країна розділена. Союзники (особливо США) планували перетворити її на аграрну зону (план Моргентау). Але німецькі економісти і політики, зокрема **Людвіг Ерхард**, пішли іншим шляхом.

Вони відмовилися від сліпого слідування англо-американським фінансовим рецептам і запровадили **соціальне ринкове господарство** — модель, дуже близьку до принципів фізичної економіки:

- Пріоритет реального виробництва і промисловості.
- Сильна роль держави в стратегічному плануванні.
- Захист внутрішнього ринку на початковому етапі.
- Інвестиції в освіту, науку і технології.

- Баланс між ринком і соціальною справедливістю.

Результат відомий всьому світу як **«німецьке економічне диво»**. За 15 років (1948–1963) Німеччина з руїн піднялася до статусу найсильнішої економіки Європи. І це сталося **не завдяки** кредитам і «структурним реформам» МВФ (яких тоді не існувало в сучасному вигляді), а завдяки **національній економічній стратегії**, яка ставила розвиток фізичної економіки вище за інтереси міжнародного фінансового капіталу.

— Німеччина довела: навіть повністю зруйнована країна може швидко відродитися, якщо її еліта обирає шлях фізичної економіки, а не вічного обслуговування зовнішніх кредиторів.

Українські економісти не починають цей шлях не тому, що він неможливий. Вони не починають, бо він **невигідний** для їхнього статусу, їхньої ідеології і їхньої залежності від системи.

Справжні зміни почнуться тоді, коли з'явиться нова генерація економістів і політиків, які поставлять інтереси українського народу вище за інтереси МВФ, Сіті Лондона і місцевих олігархів.

Роль Людвіга Ерхарда в німецькому відродженні.

Однією з ключових постатей німецького «економічного дива» був **Людвіг Ерхард** — людина, яка довела, що навіть після тотальної поразки і руїни нація може відродитися, якщо має правильну економічну філософію.

Людвіг Ерхард (1897–1977) став міністром економіки Західної Німеччини в 1949 році, а згодом — канцлером. Саме він був головним архітектором **соціального ринкового господарства** — моделі, яка поєднувала ринкову свободу з сильною державною стратегією розвитку.

Що зробив Ерхард:

- **Відмовився від жорсткого державного планування**, але не віддав економіку на поталу спекулянтам. Він створив систему, де держава задавала стратегічні пріоритети, а ринок працював у цих рамках.

- **Провів грошову реформу 1948 року**, яка стабілізувала марку і припинила гіперінфляцію.

- **Запустив політику, спрямовану на швидке відновлення промисловості** — особливо машинобудування, автомобілебудування, хімічної та електротехнічної галузей.

- **Захищав внутрішній ринок** на початковому етапі, щоб німецькі підприємства могли відновитися.

– **Створив умови для масового будівництва доступного житла, розвитку освіти і соціального захисту** — це дало соціальну стабільність і підтримку реформам з боку народу.

– **Відмовився від сліпого слідування англо-американським фінансовим рецептам**, які пропонували перетворити Німеччину на аграрну зону.

Результат був вражаючим. За 10–15 років Західна Німеччина з руїн перетворилася на найсильнішу економіку Європи. Це назвали «**Wirtschaftswunder**» — економічним дивом.

Ерхард неодноразово підкреслював: головне — не гроші самі по собі, а **продуктивні сили суспільства**. Він вважав, що економіка повинна служити людині, а не навпаки. Його підхід був близький до принципів фізичної економіки: пріоритет реального виробництва, науково-технічного прогресу та підвищення якості життя народу.

— Ерхард показав головне: навіть після найстрашнішої поразки нація може відродитися, якщо її еліта обирає шлях **фізичного розвитку**, а не вічного обслуговування зовнішніх кредиторів. Він не просив милостині у Америки. Він створив умови, щоб Німеччина сама себе відбудувала.

— Саме тому приклад Ерхарда такий важливий для України. Ми теж лежимо в руїнах — економічних, моральних, демографічних. Але ми маємо шанс. Потрібна лише еліта, яка, як Ерхард, поставить інтереси власного народу вище за інтереси міжнародних фінансових центрів.

Микола СЕНЧЕНКО

08 червня 2026 року